

[Marianne Bentsen-Pedersen]

sådan at vi kunne se, om der var nogen inspiration at hente dér. Efterhånden var vi blevet færdige med at udarbejde det nye forslag og havde fremsat det, og så kom socialdemokratiet altså meget kort tid efter også med et forslag. Derfor syntes vi, det var praktisk, at man tog debatten samlet, og det håber jeg ikke der er nogen har noget imod; derved undgår vi at skulle tale om det samme emne den ene dag efter den anden. Det havde måske endda været praktisk, hvis det var endnu tidligere, sådan at vi havde fået det sammen med det radikale forslag.

Arbejdsministeren talte meget om, at dette her måtte være noget, som skulle overlades til arbejdsmarkedets parter; staten skal ikke blande sig, og staten skal ikke bidrage.

Jeg mener, at vi herinde har lavet forskellig lovgivning, der henvender sig til arbejdsmarkedets parter, og som lapper ind over overenskomstrådet, hvad jeg vil medgive dette her også gør. Vi har bl.a. lavet en ferielov, som er en kombination af arbejdsmarkedets forhandlinger og af lovgivning, og jeg kunne sagtens forestille mig, at dette her også skulle ende sådan, at man laver nogle rammelovgivelser herinde, som så skal følges op af overenskomster på arbejdsmarkedet.

Jeg vil også sige, at man jo har haft forhandlinger på arbejdsmarkedet om dette problem, i og med at man har vedtaget ILO-konventionen nr. 140 om, at der skal være betalt frihed til uddannelse i Danmark. Jeg ved godt, at der stadig væk kører en debat fra arbejdsgiverside, hvor man siger, at det er opfyldt, og hvor LO siger, at det ikke er opfyldt. Den diskussion kan de selvfølgelig fortsætte med, og det er også noget af det, der kommer op her.

Arbejdsministeren var inde på, at SF var blevet narret, for nu sagde socialdemokratiet, det skulle være det offentlige, der skulle betale, i modsætning til sidst, hvor de sagde, at det var arbejdsgiverne, der skulle betale. Når vi nu fremsætter et forslag om, at det skal arbejdsgiverne, så måtte det nok have været i tiltro til, at socialdemokratiet holdt fast ved deres første indskydelse. Det er det ikke, for også vores første forslag fra den 24. marts 1982 byggede på, at det var arbejdsgiverne, der betalte til uddannelserne, og det har vi altså holdt ved, uanset altså at socialdemokratiet har ændret holdning, men også selv

om vi havde vidst det på forhånd, havde vi såmænd holdt ved det alligevel.

Fru Jytte Andersen snakkede meget om, at det offentlige skulle betale, fordi der var tale om et stort efterslæb af uddannelse, og det er jeg da sådan set enig i at der er. Men jeg mener på den anden side, at det også er vigtigt, at arbejdsgiverne kommer ind og betaler her, for ellers bliver det folk selv, der betaler deres egen uddannelse, og det synes jeg egentlig ikke er rimeligt. Jeg mener, det er rimeligt, at arbejdsgiverne går med ind, også fordi arbejdsgiverne naturligvis kan have fornøjelse af det, det er jo ikke ensidigt arbejdstagerne, der har fornøjelse af dette. Men en af forskellene på vores forslag er, hvem der skal betale det. En anden er længden af uddannelsen, hvor vores ligger i størrelsesordenen 3 uger om året, hvor socialdemokratiets ligger omkring 2 uger. Socialdemokratiet vil gerne have 6 års anciennitet, før man påbegynder ordningen. Det synes vi ikke der er nogen grund til. Men jeg synes, det er nogle ting, som vi må tage op i udvalget og måske også ved siden af udvalget for at diskutere, om vi ikke kan finde nogle løsninger, som vi kan blive enige om på disse punkter. Det bliver måske det med betalingen, der bliver det sværeste kompromis at lave, men jeg er da meget indstillet på, at vi får drøftet det nøje igennem for at se, om der er nogle berøringsflader, hvilket jeg tror der er.

Hr. Bakholt talte om, at man kunne bruge understøttelsen til denne reform. Her vil jeg sige, at hr. Bakholt godt ved, at vi egentlig ikke har råd til den understøttelse, hvis jeg må sige det på den måde. Vi har ikke råd til, at det bare bliver ved, sådan at vi kan sige, at de penge har vi, og dem kan vi så overføre, hvorefter det går glat fremover. Hr. Bakholt ved godt, at vi er nødt til at have flere indtægter, hvis vi skal bibeholde den understøttelse, hvad vi skal, altså at det ikke kan køre videre uændret, selv om vi flytter nogle penge fra det ene til det andet.

Hr. Bakholt siger også, at man skal have friheden til at vende tilbage. Det er jeg ganske enig i, det indgår også i vores forslag. Vi kender det fra anden lovgivning om barselordlov osv., man har ret til at vende tilbage, og det skal selvfølgelig også gælde her.

Den forbedrede personalepolitik ved jeg ikke rigtig hvad jeg skal mene om. Hr. Bakholt taler meget om erstatningsarbejdskraft.